

Lief dagboek

Ik moet echt schrijven. Er zijn gisteren ongelofelijke dingen gebeurd. Het begon echt als een gewone dag. Zacharias vertrok naar de tempel om daar als priester aan het werk te gaan. En ik ging gewoon mijn eigen dingen doen. Het leek allemaal heel normaal. Ik twijfelde of ik even zou langs gaan bij de burens om er thee te gaan drinken. Maar, eigenlijk zag ik dat niet zo zitten. Ik hoor alleen maar verhalen over kinderen. Ik word daar toch erg verdrietig van, omdat Zacharias en ik geen kinderen hebben gekregen. Ik blijf maar thuis. Er is genoeg te doen.

Ik had het eten klaar staan, maar het duurde wat langer voor Zacharias kwam. Hij heeft vast nog met iemand staan praten, dacht ik. Maar, toen hij binnenkwam zag ik direct dat er iets niet goed was. Ik vroeg of er iets was gebeurd. Zacharias deed zijn mond open en wees erna. Maar, er kwam geen geluid uit. Kon hij niet meer praten? Wat is dit? Hij moet gaan schrijven, dacht ik. En gelijk maakte Zacharias een schrijfbeweging. Dat was een leuk moment. Ik haalde snel het schrijfplankje en wat krijt en toen begon Zacharias te schrijven.

'Vandaag mocht ik in de tempel het reukoffer te brengen, opeens stond er een engel. Ik schrok geweldig! De engel zei: 'Je hoeft niet bang te zijn Zacharias. God heeft naar je gebed geluisterd. Je vrouw Elisabet zal een zoon krijgen. Je moet hem Johannes noemen. Je zult blij en gelukkig zijn, en zijn geboorte zal veel mensen blij maken. Hij zal een knecht van God zijn, een bijzonder kind. Voor Johannes wordt geboren zal de heilige Geest in hem wonen. Hij zorgt ervoor dat veel Israëlieten weer gaan luisteren naar God. Johannes maakt de mensen klaar voor de komst van Jezus.'

Zacharias wapperde met zijn hand. Zijn hand deed vast pijn van al dat schrijven. Het was ook veel. Ai, het vuur was uitgegaan. Het was koud in de kamer en het eten was verpieterd. Ik wees op het eten en Zacharias knikte. Eerst maar eten.

Het was heel raar. Zacharias kon geen zegen meer vragen over het eten aan God. We aten in stilte.

Na het eten pakte Zacharias zijn schrijfplank weer.

'Ik vroeg aan de engel: 'Hoe weet ik of het waar is wat u zegt?' Ik ben al oud, en mijn vrouw ook. Toen zei de engel: 'Ik ben de engel Gabriël. Nu heeft God mij naar je toe gestuurd om je dit goede nieuws te vertellen. Maar, jij gelooft niet wat ik je verteld heb. Daarom zul je niet meer kunnen praten tot de dag dat het gaat gebeuren.'

Ik moest naar buiten, de tempel uit. Het volk stond buiten te bidden en te wachten tot ik hen zou zegenen. Eindelijk kwam ik naar buiten. Maar, ik kon niet meer praten. Ik maakte gebaren met mijn handen. De mensen begrepen dat ik iets bijzonders had meegemaakt. Ik heb mijn werk afgemaakt en toen ben ik naar huis gegaan.'

Zacharias zag er moe uit en ik was ook verward. Het was al laat. Morgen moest Zacharias weer aan het werk. Ik heb wel honderd vragen, maar het is tijd om naar bed te gaan.

Liefs Elizabeth